

Bruxelles, 19.6.2019
COM(2019) 282 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU
privind aplicarea capitolului IV din Regulamentul (EU) 2015/847 privind informațiile
care însoțesc transferurile de fonduri

I. Introducere

Regulamentul (UE) nr. 2015/847¹ privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri (denumit în continuare „regulamentul”) alcătuiește, împreună cu Directiva (UE) 2015/849² privind prevenirea utilizării sistemului financiar pentru spălarea banilor sau finanțarea terorismului („DCSB”) un cadru de reglementare modernizat pentru combaterea abuzurilor de pe piața financiară, garantând siguranța și integritatea acesteia și promovând cele mai înalte standarde în materie de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului („CSB/FT”).

Obiectivul central al regulamentului este de a asigura o mai mare transparență a transferurilor de fonduri, ceea ce ar facilita prevenirea, depistarea și investigarea activităților de spălare a banilor și de finanțare a terorismului. În acest scop, regulamentul impune prestatorilor de servicii de plată o serie de obligații cu privire la informațiile referitoare la plătitori și la beneficiarii plăților care trebuie să însoțească transferurile de fonduri. La rândul lor, autoritățile naționale de supraveghere sunt responsabile de monitorizarea respectării de către prestatorii de servicii de plată a dispozițiilor relevante ale regulamentului.

Acest aspect este reglementat în capitolul IV din regulament, care conține un set de dispoziții privind sancțiunile și monitorizarea. În temeiul acestor dispoziții, statele membre au obligația de a institui un regim de sancțiuni și măsuri administrative care să se aplice în cazul încălcării regulamentului și care să permită tragerea la răspundere atât a persoanelor fizice, cât și a persoanelor juridice. În plus, în capitolul respectiv sunt enumerate încălcările specifice care ar trebui să fie sancționate și se prevede ca autoritățile naționale de supraveghere să publice sancțiunile și măsurile impuse și să prevadă criteriile relevante pentru stabilirea unor sancțiuni corespunzătoare. Nu în ultimul rând, capitolul IV prevede instituirea unui cadru eficace pentru raportarea încălcărilor și monitorizarea conformității.

Articolul 22 alineatul (2) din regulament prevede că: *„După ce statele membre notifică normele menționate la alineatul (1) din prezentul articol Comisiei și comitetului mixt al AES în conformitate cu articolul 17 alineatul (3), Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea capitolului IV, în special cu privire la cazurile transfrontaliere.”*

Prezentul raport este întocmit în vederea aplicării articolului 22 alineatul (2). În prima parte a raportului este descris stadiul punerii în aplicare de către statele membre a capitolului IV din regulament, fiind evidențiate o serie de aspecte orizontale importante legate de punerea în

¹ Regulamentul (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1781/2006, *JO L 141*, 5.6.2015, p. 1-18.

² Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei, *JO L 141*, 5.6.2015, p. 73-117.

aplicare, comune mai multor state membre³. A doua parte a raportului oferă o imagine de ansamblu asupra activităților de aplicare de sancțiuni ale diferitelor autorități naționale de supraveghere. La elaborarea prezentului raport, Comisia Europeană („Comisia”) s-a bazat pe notificările transmise de statele membre Comisiei în temeiul articolului 17 alineatul (3) din regulament, pe evaluarea acestor notificări, precum și pe contribuțiile orale și scrise furnizate de statele membre în cadrul Grupului de experți pentru prevenirea spălării banilor și a finanțării terorismului.

II. Punerea în aplicare a dispozițiilor capitolului IV din Regulamentul 2015/847 referitoare la sancțiuni și la monitorizare

A. Generalități

Regulamentul este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre. Cu toate acestea, în capitolul IV se prevede că este posibil ca anumite măsuri de punere în aplicare să trebuiască să fie adoptate de către statele membre. Prin urmare, a fost prevăzută obligația statelor membre de a notifica Comisiei, până la 26 iunie 2017, normele lor naționale privind sancțiunile și măsurile administrative care se aplică în cazul încălcării dispozițiilor regulamentului menționat. Comisia a evaluat notificările primite și a concluzionat că punerea în aplicare de către statele membre a dispozițiilor relevante este, în general, satisfăcătoare. Cu toate acestea, în cursul evaluării au fost identificate și o serie de deficiențe.

B. Evaluarea punerii în aplicare a dispozițiilor individuale din capitolul IV

a) Articolul 17 – Sancțiuni și măsuri administrative

Articolul 17 alineatul (1) din regulament prevede că statele membre trebuie să adopte norme prin care să impună sancțiuni și măsuri administrative eficiente, proporționale și disuasive⁴ aplicabile în cazul încălcării regulamentului și să se asigure că acestea sunt puse în aplicare. Sancțiunile și măsurile respective trebuie să fie în concordanță cu sancțiunile stabilite în temeiul DCSB. Comisia a constatat că aproape toate statele membre au pus în aplicare în mod corect partea principală a acestei dispoziții. Mai multe state membre nu au pus însă în aplicare în mod corect articolul 17 alineatul (1) a doua teză, fie prin faptul că nu au prevăzut în legislația lor națională una sau mai multe dintre sancțiunile disponibile în temeiul DCSB, fie prin faptul că au stabilit un nivel insuficient pentru sancțiunile pecuniare impuse. În ceea

³ Raportul nu aduce atingere procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor deja inițiate sau care urmează să fie inițiate de Comisie împotriva statelor membre cu privire la caracterul complet și la conformitatea legislației naționale de punere în aplicare sau la aplicarea sau respectarea obligațiilor care le revin.

⁴ La evaluarea eficacității, a proporționalității și a efectului disuasiv trebuie să se țină cont dacă nivelul sancțiunilor pecuniare este adecvat pentru a asigura conformitatea cu legislația UE și pentru a se atinge obiectivul dorit (eficacitatea), dacă sancțiunile pecuniare reflectă în mod adecvat gravitatea faptei și nu depășesc ceea ce este necesar pentru a se atinge obiectivul urmărit (proporționalitatea) și dacă sancțiunile pecuniare au un efect disuasiv asupra autorului faptei, care ar trebui să fie împiedicat să repete fapta, precum și asupra altor potențiali făptași, care ar trebui să fie împiedicați să săvârșească fapta respectivă (efect disuasiv).

ce privește cea de-a doua situație, s-a concluzionat că ea afectează nu numai concordanța cu DCSB, ci și caracterul disuasiv al sancțiunilor respective.

Articolul 17 alineatul (1) al doilea paragraf permite statelor membre să nu stabilească norme privind sancțiunile și măsurile administrative aplicabile încălcărilor regulamentului care fac obiectul unor sancțiuni penale în temeiul dreptului lor intern. Numai câteva state membre au recurs la această opțiune.

Articolul 17 alineatul (2) prevede că statele membre trebuie să se asigure că se pot aplica sancțiuni sau măsuri administrative membrilor organului de conducere și oricărei alte persoane fizice care este responsabilă de încălcarea unei obligații impuse unui prestator de servicii de plată în temeiul regulamentului. Aproape toate statele membre au pus în aplicare în mod corect această dispoziție.

În temeiul articolului 17 alineatul (4), atunci când își exercită atribuțiile prevăzute de regulament, autoritățile naționale de supraveghere ar trebui să dispună de toate competențele de supraveghere și de investigare necesare. Deși regulamentul nu oferă detalii suplimentare, pentru a fi considerate eficiente, competențele de supraveghere și de investigare disponibile ar trebui să includă, de regulă, dreptul de a solicita informații de la prestatorii de servicii de plată sau transmiterea de documente de către aceștia, dreptul de a lansa investigații, de a efectua vizite la fața locului etc. Aproape toate statele membre au pus în aplicare în mod corect această dispoziție.

Articolul 17 alineatul (4) a doua teză prevede că autoritățile de supraveghere trebuie să coopereze în ceea ce privește activitățile lor de asigurare a respectării legislației și să își coordoneze între ele acțiunile, ceea ce este esențial având în vedere caracterul adesea transfrontalier al activităților de spălare de bani și de finanțare a terorismului. Din păcate, mai multe state membre nu au pus corect în aplicare obligația de cooperare, iar marea majoritate a statelor membre au ignorat obligația de coordonare impusă de regulament. Câteva state membre nu au adoptat niciun fel de măsuri legate de punerea în aplicare a acestei dispoziții.

Articolul 17 alineatele (5) și (6) se referă la tragerea la răspundere a persoanelor juridice pentru încălcările enumerate la articolul 18 din regulament⁵. Mai precis, articolul 17 alineatul (5) prevede că statele membre trebuie să se asigure că o persoană juridică poate fi trasă la răspundere pentru încălcările comise în folosul său de către orice persoană care deține o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice. Mai mult, regulamentul oferă o listă de criterii alternative pe baza cărora se poate stabili dacă o persoană deține o funcție de conducere⁶. În mod similar, în temeiul articolului 17 alineatul (6), statele membre ar trebui să

⁵ Pentru lista încălcărilor care fac obiectul aplicării de sancțiuni în temeiul articolului 18, vă rugăm să consultați următoarea secțiune a raportului.

⁶ În temeiul articolului 17 alineatul (5), o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice se poate baza pe oricare dintre următoarele:

- (a) competența de a reprezenta persoana juridică respectivă;
- (b) prerogativa de a lua decizii în numele persoanei juridice sau
- (c) prerogativa de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

se asigure că o persoană juridică poate fi trasă la răspundere atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la articolul 17 alineatul (5) a făcut posibilă comiterea, de către o persoană aflată sub autoritatea sa, a uneia dintre încălcările menționate la articolul 18, în beneficiul persoanei juridice respective. Au fost identificate numeroase cazuri de punere în aplicare incorectă a dispozițiilor de la ambele alineate. Mai multe state membre nu au pus deloc în aplicare aceste dispoziții, în timp ce altele le-au pus în aplicare incorect.

În temeiul articolului 17 alineatul (7), autoritățile de supraveghere ar trebui să își exercite competența de a aplica sancțiuni în mod direct, în colaborare cu alte autorități, sub responsabilitate proprie, prin delegare către astfel de autorități sau prin sesizarea autorităților judiciare competente. Prin intermediul notificărilor, Comisia a constatat că autoritățile de supraveghere din aproape toate statele membre își pot exercita în mod direct competența de a aplica sancțiuni, iar multe dintre ele pot, de asemenea, să facă acest lucru în colaborare cu alte autorități.

b) Articolul 18 – Dispoziții speciale

Articolul 18 enumeră patru încălcări specifice ale regulamentului care pot face obiectul unor sancțiuni, și anume:

- (a) neincluderea repetată sau sistematică de către un prestator de servicii de plată a informațiilor necesare privind plătitorul sau beneficiarul plății;
- (b) nerespectarea repetată, sistematică sau gravă de către un prestator de servicii de plată a obligației de a păstra informații;
- (c) nerespectarea de către un prestator de servicii de plată a obligației de a aplica proceduri eficiente bazate pe evaluarea riscurilor;
- (d) nerespectarea gravă de către un prestator intermediar de servicii de plată a dispozițiilor din regulament referitoare la depistarea informațiilor lipsă privind plătitorul sau beneficiarul plății și la transferurile de fonduri în cazul cărora lipsesc anumite informații privind plătitorul sau beneficiarul plății.

În temeiul articolului 18, sancțiunile și măsurile administrative aplicabile acestor încălcări ar trebui să includă cel puțin sancțiunile și măsurile prevăzute la articolul 59 alineatele (2) și (3) din DCSB⁷.

⁷ În temeiul articolului 59 alineatele (2) și (3) din Directiva (UE) 2015/849, sancțiunile și măsurile administrative disponibile ar trebui să includă cel puțin următoarele:

- (a) o declarație publică în care se identifică persoana fizică sau juridică și natura încălcării;
- (b) un ordin prin care se impune persoanei fizice sau juridice să pună capăt comportamentului respectiv și să se abțină de la repetarea acestuia;
- (c) retragerea sau suspendarea autorizației sale, în cazul unei entități obligate care face obiectul autorizării;
- (d) o interdicție temporară de a exercita funcții de conducere în entitățile obligate împotriva oricărei persoane cu responsabilități de conducere într-o entitate obligată sau a oricărei alte persoane fizice declarate responsabilă de încălcare;
- (e) sancțiuni pecuniare administrative cu o valoare maximă de cel puțin două ori mai mare decât valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul respectiv poate fi stabilit, sau de cel puțin 1 000 000 EUR.

Statele membre trebuie să prevadă că, în cazul în care entitatea obligată în cauză este o instituție de credit sau o instituție financiară, se pot aplica, de asemenea, următoarele sancțiuni:

- (a) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni pecuniare administrative cu o valoare maximă de cel puțin

Când au pus în aplicare această dispoziție, multe state membre au impus sancțiuni ce le depășesc pe cele prevăzute la articolul 18, sancționând nu numai încălcările enumerate la articolul respectiv, dar și orice încălcare a regulamentului. Cu toate acestea, au fost identificate mai multe cazuri de punere în aplicare incorectă, în care în legislația națională a anumitor state membre nu au fost prevăzute una sau mai multe sancțiuni și măsuri administrative stabilite la articolul relevant din DCSB sau în care, în mai multe legislații naționale, nivelul sancțiunilor pecuniare prevăzute nu a fost considerat suficient de ridicat.

c) Articolul 21 – Raportarea încălcărilor

Articolul 21 alineatul (1) din regulament prevede că statele membre trebuie să instituie mecanisme eficiente pentru a încuraja raportarea încălcărilor regulamentului către autoritățile naționale de supraveghere. Aceste mecanisme ar trebui să le includă cel puțin pe cele menționate la articolul 61 alineatul (2) din DCSB referitoare la raportare și la protecția angajaților, precum și a persoanelor incriminate și a altor persoane relevante⁸. În cursul evaluării s-a constatat că mai multe state membre nu au pus în aplicare nici această dispoziție din regulament, nici articolul relevant din DCSB. În plus, în legislația națională a câtorva state membre nu sunt instituite unul sau mai multe dintre mecanismele prevăzute de DCSB.

Articolul 21 alineatul (2) din regulament obligă prestatorii de servicii de plată să instituie, în cooperare cu autoritățile naționale de supraveghere, canale interne adecvate pentru raportarea încălcărilor. Aceste canale interne de raportare a încălcărilor ar trebui să fie securizate, independente, specifice și anonime. Deși majoritatea statelor membre au adoptat dispoziții specifice pentru punerea în aplicare a acestui articol, au fost identificate mai multe cazuri de punere în aplicare incorectă, în care în legislația națională a anumitor state membre nu s-a prevăzut instituirea uneia sau a mai multora dintre aceste garanții.

d) Articolul 22 – Monitorizare

În ultimul rând, în temeiul articolului 22 alineatul (1) din regulament, statele membre ar trebui să impună autorităților naționale de supraveghere obligația de a monitoriza și de a asigura conformitatea cu regulamentul, precum și de a încuraja, prin mecanisme eficiente, raportarea încălcărilor. În pofida unei puneri în aplicare în general satisfăcătoare a acestei

5 000 000 EUR sau de cel puțin 10 % din cifra de afaceri anuală totală;

(b) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni pecuniare administrative cu o valoare maximă de cel puțin 5 000 000 EUR.

⁸ În temeiul articolului 61 alineatul (2) din Directiva (UE) 2015/849, mecanismele menite să încurajeze raportarea încălcărilor ar trebui să includă cel puțin:

- (a) proceduri specifice pentru primirea rapoartelor privind încălcările și luarea de măsuri ulterioare;
- (b) o protecție corespunzătoare a angajaților sau a persoanelor aflate într-o poziție similară în cadrul entităților obligate, care raportează încălcări comise în cadrul acestora;
- (c) protecția adecvată a persoanei incriminate;
- (d) protecția datelor cu caracter personal ale persoanei care raportează încălcarea, precum și ale persoanei fizice suspectate că este responsabilă de încălcare, în conformitate cu principiile stabilite în Directiva 95/46/CE;
- (e) norme clare care garantează confidențialitatea în toate cazurile față de persoana care raportează încălcările, cu excepția cazului în care dreptul intern impune dezvăluirea în contextul unor anchete suplimentare sau al unor proceduri judiciare ulterioare.

dispoziții, în legislațiile mai multor state membre monitorizarea conformității nu este inclusă printre sarcinile autorităților lor naționale de supraveghere. Aproape toate autoritățile asigură în mod eficace conformitatea cu regulamentul prin exercitarea competențelor lor de investigare și de aplicare de sancțiuni.

C. Aspecte orizontale identificate legate de punerea în aplicare

În contextul evaluării punerii în aplicare a capitolului IV din regulament, Comisia a identificat anumite aspecte orizontale care sunt comune mai multor state membre.

În primul rând, în pofida cerinței explicite prevăzute de regulament, legislația de punere în aplicare din mai multe state membre nu stabilește o obligație clară pentru autoritățile competente de a coopera cu omologii lor din alte state membre. În legislațiile naționale din unele state membre se acordă autorităților de supraveghere doar dreptul de a coopera, nu și obligația de a face acest lucru. În plus, unele state membre par să fi pus în aplicare în mod incorect această obligație, interpretând-o ca aplicându-se cooperării dintre diferite autorități la nivel intern, nu transfrontalier. În plus, mai multe state membre nu au pus în aplicare partea din dispoziție referitoare la obligația autorităților competente de a-și coordona acțiunile în ceea ce privește cazurile transfrontaliere.

Au fost identificate, de asemenea, mai multe deficiențe legate de regimul răspunderii persoanelor juridice. Un regim general care permite tragerea la răspundere a persoanelor juridice nu poate fi considerat ca fiind o punere în aplicare conformă a articolului 17 alineatele (5) și (6) din regulament. Regulamentul prevede ca persoanele juridice să fie trase la răspundere în două scenarii de caz descrise în mod explicit: 1) atunci când o încălcare este comisă de o persoană care deține o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice și 2) atunci când lipsa de supraveghere din partea unei persoane care deține o funcție de conducere conduce la comiterea unei încălcări. Astfel, o punere în aplicare corectă trebuie să stabilească o legătură clară între comportamentul unei persoane fizice cu o funcție de conducere și răspunderea unei persoane juridice. În plus, dispozițiile de punere în aplicare relevante din anumite state membre fac ca această răspundere să se aplice unei clase mai restrânse de persoane decât cea prevăzută în regulament, făcându-se, de exemplu, referire la „persoanele care fac parte din conducere”.

În ceea ce privește încălcările specifice care fac obiectul unor sancțiuni, în legislațiile naționale din unele state membre se sancționează numai încălcările repetate, sistematice sau grave. Cu toate acestea, o astfel de punere în aplicare este considerată incorectă și parțială, deoarece nu include dispoziția de la articolul 18 litera (c), care privește „neîndeplinirea de către un prestator de servicii de plată a obligației de a aplica proceduri eficace bazate pe evaluarea riscurilor, prin încălcarea articolelor 8 sau 12”.

De asemenea, mai multe state membre nu au pus în aplicare unul sau mai multe mecanisme care încurajează raportarea încălcărilor către autoritățile naționale de supraveghere.

Majoritatea deficiențelor identificate vizează protecția adecvată a persoanei incriminate, prevăzută la articolul 61 alineatul (2) litera (c) din DCSB.

În ceea ce privește garanțiile legate de canalele interne de raportare a încălcărilor, în legislațiile naționale din mai multe state membre nu se prevede o garanție explicită a caracterului lor securizat și independent. În plus, simpla prevedere a confidențialității raportării nu poate fi considerată drept o punere în aplicare corectă a obligației de păstrare a anonimatului, deoarece protecția oferită de confidențialitate nu este egală cu cea oferită de anonimat. În plus, cu toate că la articolul 21 alineatul (2) se precizează că un canal intern de raportare trebuie să fie „proporțional cu natura și dimensiunea prestatorului de servicii de plată”, anumite state membre nu au stabilit criterii care să ia în considerare atât natura, cât și dimensiunea prestatorului.

În fine, există mai multe dispoziții în regulamentul în baza cărora autoritățile naționale de supraveghere au obligația ca, pe de o parte, să monitorizeze conformitatea cu regulamentul și, pe de altă parte, să aibă competențe de investigare și de aplicare de sancțiuni. Obligația de monitorizare a conformității include supravegherea proactivă, chiar și în absența primirii unor rapoarte privind eventuale încălcări. Prin urmare, sfera de aplicare a acestei obligații este diferită de sarcina investigării presupuselor încălcări și a aplicării de sancțiuni în cazul unor încălcări efective. Așadar, pentru a fi considerate corecte, dispozițiile naționale de punere în aplicare ar trebui să abordeze în mod explicit toate aceste elemente.

III. Aplicarea capitolului IV din regulamentul de către autoritățile naționale de supraveghere

Pe lângă evaluarea punerii în aplicare a dispozițiilor relevante ale capitolului IV, Comisia a analizat aplicarea practică a acestor dispoziții prin intermediul unui chestionar specific adresat statelor membre și al unui dialog oral cu experții lor relevanți în contextul unei reuniuni a Grupului de experți pentru prevenirea spălării banilor și a finanțării terorismului. Douăzeci și șase de state membre au răspuns la acest chestionar⁹.

În ceea ce privește impunerea de sancțiuni și măsuri administrative, nouăsprezece autorități de supraveghere au raportat că nu a fost impusă nicio decizie prin care se aplică sancțiuni pentru încălcări ale regulamentului. Trei autorități de supraveghere nu dețin date specifice referitoare la acțiunile întreprinse în temeiul regulamentului.

Potrivit informațiilor primite de Comisie, foarte puține autorități de supraveghere, de exemplu, autoritățile din Croația și din Letonia, au impus până în prezent decizii prin care aplică sancțiuni pentru încălcări ale regulamentului. Sancțiunile impuse de aceste autorități au constat, printre altele, în avertismente scrise și sancțiuni pecuniare.

⁹ Austria, Belgia, Bulgaria, Croația, Cipru, Republica Cehă, Danemarca, Finlanda, Franța, Germania, Grecia, Ungaria, Irlanda, Italia, Letonia, Lituania, Luxemburg, Malta, Țările de Jos, Polonia, Portugalia, Slovacia, Slovenia, Spania, Suedia și Regatul Unit.

În ceea ce privește anchetele și acțiunile de supraveghere aflate în desfășurare, mai multe autorități de supraveghere, de exemplu autoritățile din Croația, Republica Cehă, Danemarca, Germania, Letonia, Polonia și Spania, au raportat că au astfel de activități în curs.

Multe state membre au raportat punerea în aplicare a obligației de publicare, unele dintre acestea furnizând date cu privire la publicarea unor decizii de aplicare de sancțiuni referitoare la cadrul juridic CSB/FT. Cu toate acestea, numărul redus de decizii prin care au fost aplicate sancțiuni legate de regulament afectează numărul publicărilor relevante.

În ceea ce privește modalitățile de publicare, mai multe autorități de supraveghere au raportat că publicarea are loc „imediat” după adoptarea deciziei de aplicare de sancțiuni, „în termen de 24 de ore” sau „fără întârziere”. Anumite autorități de supraveghere au făcut referire la caracterul final al deciziilor ca un factor decisiv care influențează întârzierea. Numai treisprezece autorități de supraveghere publică de fapt decizii de aplicare de sancțiuni care pot face obiectul unei căi de atac, iar numărul autorităților de supraveghere care publică decizii ce impun măsuri de investigare este chiar mai mic.

În ceea ce privește cooperarea dintre autoritățile competente din diferite state membre, majoritatea autorităților de supraveghere au declarat că, dacă o încălcare care le-a fost raportată are legătură cu un alt stat membru, vor informa în consecință autoritatea omoloagă. Cu toate acestea, majoritatea autorităților au precizat, totodată, că nu s-au confruntat cu un astfel de caz în ceea ce privește regulamentul. În plus, nicio autoritate de supraveghere nu a raportat că ar fi primit vreo solicitare de cooperare care să intre sub incidența regulamentului. Mai mult, nicio autoritate de supraveghere nu a informat Comisia că a impus o decizie de aplicare de sancțiuni sau că a avut de a face cu cazuri transfrontaliere de tipul celor descrise în regulament.

În ceea ce privește raportarea încălcărilor, majoritatea autorităților de supraveghere au afirmat că nu le-a fost raportată până în prezent nicio potențială încălcare a regulamentului. O singură autoritate, și anume Autoritatea de conduită financiară din Regatul Unit, a informat Comisia că a sesizat Autorității Bancare Europene toate cele trei încălcări potențiale ale regulamentului care i-au fost aduse la cunoștință.

În ansamblu, chestionarul a evidențiat o punere în aplicare relativ modestă a capitolului IV din regulament. Cu toate acestea, după cum au subliniat în mod corect autoritățile de supraveghere din mai multe state membre, atât caracterul informativ, cât și fiabilitatea datelor colectate suferă din cauza greutății de a interpreta statisticile specifice regulamentului, precum și din cauza intrării în vigoare relativ recente a acestui act.

IV. Concluzie

Comisia consideră că punerea în aplicare de către statele membre a capitolului IV din regulament este în general satisfăcătoare. Cu toate acestea, nu ar trebui să fie neglijate

deficiențele identificate, de exemplu problema orizontală legată de cooperarea transfrontalieră. Este esențial să se elimine toate lacunele juridice, deoarece o politică eficace în materie de aplicare de sancțiuni este de o importanță crucială pentru asigurarea conformității cu regulamentul.

În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor relevante ale regulamentului, nu au fost identificate deficiențe majore. Răspunsurile furnizate la chestionarul Comisiei au demonstrat implicarea autorităților naționale competente în activități de supraveghere legate atât de aplicarea regulamentului, cât și a DCSB. Caracterul modest al activităților de aplicare de sancțiuni și de investigare desfășurate în temeiul regulamentului s-ar putea explica prin faptul că, în general, prestatorii de servicii de plată își respectă obligațiile legale, însă va fi necesară o monitorizare pe termen mai lung pentru a se exclude orice eventuale vulnerabilități ale cadrului de supraveghere.

Având în vedere caracterul adesea transfrontalier al activităților de spălare de bani și de finanțare a terorismului, este extrem de important ca obligația legală a autorităților naționale de supraveghere de a coopera între ele și de a-și coordona acțiunile, astfel cum se prevede în regulament, să fie corect pusă în aplicare și aplicată efectiv în toate statele membre.

Comisia va continua să sprijine statele membre în eforturile lor de punere în aplicare și își rezervă dreptul de a lua măsuri suplimentare pentru a se asigura că regulamentul este pus în aplicare în mod corect de către toate statele membre. În același timp, este esențial ca autoritățile naționale de supraveghere să aplice efectiv regulamentul și să își intensifice activitățile de asigurare a respectării legislației.